

Tämä vuosi oli jätte bra

"Mitä me tekisimmekään ilman sinua!" huudahti host-äiti etupenkiltä ja hymyili minulle. Muukin perhe myhäili autossa myöntymisen merkiksi. Tajusin pian tuon iloisen hetken jälkeen, että minun aikani palata Suomeen koittaisi oikeastaan hyvinkin pian. Vaihtovuottahani on jäljellä enää reilu kuukausi.

Vuosi ulkomailla on ollut tähän mennessä elämäni opettavaisin ja hauskein, mutta myös rankin ja vaihtelevin ajanjakso. Olen kiivennyt korkeille vuorille, sekä kompuroinut maanalaisissa, pimeissä luolissa. (Sekä kirjaimellisesti että kuvainnollisesti.) Vaihtovuoteni on myös parantunut saksan kielen taitoani merkittävästi ja saanut suomen kielen tuntumaan jopa hieman monimutkaiselta. Suomalaisille puhuessani olen kutsunut muun muassa säkkituoleja makuupusseiksi ja liikennevaloja värivalopylväiksi huomaamattani, että jokin ei mätsää.

Olen matkustanut näiden kymmenen kuukauden aikana toiseen maahan tietämättäni (ja kahdeksaan maahan tietoisesti), kaatunut pyörällä suurkaupungin keskustan pääkadulla, nähnyt ihmisten näkevän ensimmäistä kertaa lunta, toiminut kääntäjänä tanskalaiselle arkkitehdille, tanssinut enemmän kuin ikinä, sanonut hyvästit maailman toisella puolella asuville ystäville, tienannut 100 euroa sanomalla "jätte bra", oppinut pitämään elokuvista ja hevosista, ystäväystynyt 75-vuotiaan rouvan kanssa, nukkunut mitä omituisemmissa paikoissa sekä vastannut lähes kaikkeen myöntävästi.

[pullquote-right]"Jos ennen olin se, joka kätteli kun toinen halasi, niin nyt olen ehdottomasti se halaava osapuoli."[/pullquote-right]

Vuosi muuttaa ihmistä ja vuosi ulkomailla vielä varmasti enemmän. Jos ennen olin se, joka kätteli kun toinen halasi,

niin nyt olen ehdottomasti se halaava osapuoli. Muutenkin koen olevani nyt rohkeampi ja itsenäisempi, sekä ennakkoluuloton uusia ihmisiä ja asioita kohtaan. Minulla on nyt ystäviä ja tuttavuuksia yli viidestätoista eri maasta. Olen päässyt kuulemaan ja tutustumaan mitä uskomattomampiin ja mielenkiintoisempiin tarinoihin heidän elämästään ja kulttuureistaan. Vaihtovuoteni aikana myös nimeni vaihtui saksalaisten toimesta Juliasta *Jzulieksi*.

Kun leiri, oppitunti tai vaikka luontodokumentti loppuu, kysytään osanottajalta usein, mitä hän on oppinut. Tähän kysymykseen vastaisin osaltani kliseisesti; hetkessä on eletty. Vaihtovuoden aikana et voi huolehtia koko ajan toisessa maassa olevasta biologisesta perheestäsi, tai tietää uusimpia juonenkäänteitä parhaan kaverisi elämästä. Kaikkea ei myöskään tarvitse kokea kameran linssin läpi, vaan hetken voi omistaa vain itselleen ja muille paikalla oleville. Minulla on vaihtovuotta vielä reilu kuukausi jäljellä, ja aion ottaa siitä kaiken mahdollisen irti. Kun sitten joskus koittaa aika palata Suomeen, aion nauttia Suomi-elämästäni täysin siemauksin.

Elämä on tässä ja nyt.